

- Tặng 5 xu cho một người hành khất
- An ủi một người đang khổ đau
- Nở nụ cười chân thật với khách qua đường
- Tỏ thái độ thương yêu với mọi người, mọi vật
- Xem bông hoa vừa nở lúc ban mai, nhìn ánh mắt trẻ thơ vô tư; không vương nét ân oán hận thù... Những việc làm nhỏ nhỏ như thế, là trạng thái hạnh phúc từ trong tâm ta đi ra, chứ không phải từ ngoài đi vào, mà người ta phải uổng công vượt núi qua đèo đi tìm kiếm nó, “*Lòng buồn, cảnh có vui đâu bao giờ*” (Kiều).

Trái lại, những ai đó hám muốn hưởng thụ, vượt quá mức nhu cầu cần thiết hay đam mê truy lạc... thì không thể gọi là hạnh phúc được, vì hậu quả của nó sẽ dẫn đến bất hạnh...

- Theo anh, thì thế nào là nhu cầu cần thiết và thế nào là vượt quá mức cần thiết?
- Này nhé! Đói cần ăn, rét cần mặc, khát cần uống... đó là nhu cầu cần thiết. Nếu ăn phải cao lương mỹ vị mới ăn, nếu mặc phải thêu hoa kết gấm mới mặc, nếu uống phải bia hay cocacola mới chịu uống... thì đó là quá mức nhu cầu, cũng có thể gọi là ham muốn hưởng thụ... trong lúc sống không cần phải có những thứ đó mới sống được. Tục ngữ Pháp có câu: “*Manger pour vivre, non vivre pour manger*” (ăn để sống, chứ không phải sống để ăn). Tức là người nào ít nhu cầu nhất thì người đó hạnh phúc nhất. Nhưng em có hay chăng! Người đời sau khi đã thỏa mãn những nhu cầu cần thiết rồi, thì thường có khuynh hướng đi tìm sự ham muốn và khoái lạc, mà ham muốn thì không cùng, không tận. Chẳng hạn như:

- *Muốn ăn ngon, mặc đẹp, nhà sang, xe lộng lẫy...
- *Muốn có kẻ hầu người hạ để sai khiến; com bung nước rớt...
- *Muốn trúng mánh khi qua mặt được người khác.
- *Muốn thưởng thức xì ke, rượu mạnh để có cảm giác mê khoái lạc.

- *Muốn lao vào trong tình dục sa đọa...
- *Muốn có nhiều, lại muốn có nhiều hơn nữa... v.v.
- Thôi! Xin anh stop lại, còn vô vàn những cái muốn nữa, nếu anh cứ ngồi tụng như thế thì cả ngày cũng chưa hết. Bây giờ anh nói sơ qua vấn đề hậu quả của những hành động đó sẽ ra sao?
- Để thỏa mãn những ham muốn đó, thì phải mưu mô thủ đoạn, tính toán lọc lừa; lao tâm khổ trí, kể cả những hành động tàn bạo để chiếm đoạt cho bằng được những thứ phù phiếm không cần thiết đó. Hậu quả dẫn đến bệnh tật, tù tội, tử hình, phải phân ly với người thân, bị mọi người khinh chê, chứ còn gì nữa...
- Anh vừa nói đến “Chân hạnh phúc”, vậy Chân hạnh phúc nó ra làm sao cả?
- Chân hạnh phúc là sự “giác ngộ”; thực chứng được sự giác ngộ là hết mê lầm, không còn u mê tăm tối nữa, Sự giác ngộ là hiểu thấu mọi lý, mọi sự. Hiểu tất cả nhân sinh và vũ trụ... Khi ấy hết **Tham**, hết **Sân** và hết **Si** tức là được giải thoát, là chứng quả Phật. Tức là Chân hạnh phúc em ạ!

Tảo Giang

Xuân Emerald Lake

Hỡi lá thu hôm trước
 Em lẩn khuất nơi đâu?
 Suốt mùa Đông lạnh giá
 Xuân đến lộc xanh màu
 Từng bước chân về đâu?
 Đưa ta về thực tại
 Nghe chim chào thân ái
 Quên hết đời bể dâu
 Nhớ có một Thiên Sư
 Nhân lúc ngài vân du
 Có người bái kiến hỏi
 Tuổi Sư được mấy Thu?
 Mãi vui say mây nước
 Không ngăn ngại thời gian
 Tâm rỗng rang Sư đáp
 Đản tri kim nhật nguyệt
 Hà cứ thị Xuân Thu.

Viên An